

Oláh András
[NINCS HOVA]

nincs hova menni
egyszer majd így érzed te is
amikor beszippant
maga alá gyűr a lávaként
szétfolyó tömeg
mindenki másik világot néz
megmerevült szürkeséget
bebarnult zubbonyaikban
feszítenek a fák
mígnem észreveszed
hogy a lépcsőkörlátnak
támaszkodva féltő
borzongással figyel apád
válladra teszi a kezét
nehogy elcsavarogjon a remény
azt mondja nem fázik
elmaradhatatlan mellényében
elfér az évszázad maga
tudomásul veszed
hogy nem mozdítható
könnyörögni nem akarsz
hirtelen mégis sietni kezd

A PILLANAT

szétesúszó árnyak
ökölnyi rés az emlékek között
pánikroham
nem így képzeltelek
a nyomokban hiszek

lehet az hántolódó fakéreg
nyirkos aszfalton ragyogó tócsa
lélekmélyről kiemelt szigor
újrajátszott színdarab
átélhető
mint az idegesen rángó drótkötél
pedig lehet hogy csak
képzeletem műve vagy
ölembé ejtett félszeg pillanat

NINCS TÉVEDÉS

a tétlenség a legveszélyesebb
közömbös vagy mint az
elbillent csatornafedél
törött ablakkeret
a távolság bemérhetetlen
utcányi csönd honol
szófukar remegés emel tűzfalat
a derengés elé kitakarva
póznát és zsidongó árokpartokat
futni kellene ölelni mást
s eltemetni öncsalást
fölösleges kérdést
elpuskázott álmokat
– sivár a tér nélküled
nincs tévedés örök seb vagyok
akit még most is megrészesgít
az a kerítésünkre karcolt pirkadat

TÁVOLODÓBAN

a túlcsonduló pohár vöröset könnyezik
elvézünk mi is mint a kertvégi diófa
nincs ami életet adna
minden és mindenki csak elvesz
az egyik csak a kezét a másik a tekintetét is
a harmadik meg sem ismer
hiába pakolsz össze
már minden eldőlt
esélytelen az emeletnyi térből követni
az egymásba gabalyodó hangokat
az utcán kukásautó dübörög
nincs robbanásveszély
csak sérült emlékek s magukra
hagyott kiüresedő holnapok

Ctrl + Esc, 2020 (polisztiirén, műgyanta)